

діяльності. Основними серед них можна виділити: постійне ускладнення змісту освіти, гарантування високого рівня освітніх стандартів; ускладнення проблем виховання; безперервне оволодіння прогресивними технологіями навчання й виховання; розв'язання складних професійно-педагогічних проблем, які вимагають інтеграції знань, практичних умінь і навичок із суміжних дисциплін; робота в єдиному інформаційному середовищі. Вирішити поставлені проблеми може тільки викладач з високою професійною компетентністю, розвиненими творчими здібностями, високим рівнем ерудованості, здібностей до безперервної освіти.

Власний досвід роботи дозволяє виділити такі основні положення, які сприяють формуванню педагогічної майстерності та професійної компетентності викладача вищого навчального закладу:

- постійно працювати над удосконаленням та самовдосконаленням власної методики викладання;
- поліпшувати методику практичної діяльності;
- вивчати досвід колег;
- надавати методичну допомогу молодим викладачам коледжу.

Список використаних джерел:

1. Ковальчук Г.О. Активізація навчання в економічній освіті: Навч. посіб. – Вид. 2-ге, доп. – К.:КНЕУ, 2003. – 298 с.
2. Чижевська Л.В. Методика викладання облікових дисциплін: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / За ред. проф. Ф.Ф. Бутинця. – Житомир: ПП «Рута», 2003. – 504 с.
3. Довгань Л.І. Інноваційні технології – єдиний шлях оновлення і вдосконалення навчання. Збірник НМЦ Міністерства аграрної політики «Організація навчально-виховного процесу», випуск № 12, 2008.

Турянська М.М.

аспірант,

*Дрогобицький державний педагогічний університет
імені Івана Франка*

КОМПОНЕНТИ ГОТОВНОСТІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОМУ ВЧИТЕЛЕВІ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ СПОРТИВНО-МАСОВОЇ РОБОТИ В ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКОЛАХ УКРАЇНИ (КІНЕЦЬ ХХ – ПОЧАТОК ХХІ СТОЛІТТЯ)

ХХІ століття – це час високотехнологічного інформаційного суспільства, у якому якість людського потенціалу, рівень освіченості та культури дітей і шкільної молоді набувають вирішального значення для майбутнього соціального та економічного розвитку країни.

Професійна підготовка учителів фізичного виховання визначається потребами соціального розвитку суспільства, зі зростанням вимог до них, характеру їхньої діяльності, а відтак – в системі підготовки відбувається постійний творчий пошук шляхів формування на основі сучасних педагогічних технологій та інновацій навчання. Потрібно звертати також увагу на психолого-педагогічну освіту, загальнокультурний і фізичний розвиток майбутніх учителів фізкультури. Підготовка ґрунтується на таких

принципах навчання: гуманності, активності, формування інтересу, компетентності, доступності та посиленості.

На основі теорії діяльності (Л.С. Виготський, О.О. Леонтьєв) та принципів активності, свідомості й дієвості навчання ми визначили структурні компоненти підготовки майбутніх учителів фізичного виховання до здійснення спортивно-масової роботи в загальноосвітніх школах України. Це такі, як змістовий, мотиваційний і операціональний (процесуальний). Зміст кожного із компонентів цієї підготовки майбутніх учителів фізкультури має свої завдання, які сприяють її ефективності.

Змістовий компонент процесу навчання включає систему фахових, психолого-педагогічних і методичних знань зі спортивних дисциплін, якими майбутні спеціалісти будуть керуватися, організовуючи спортивно-масову роботу з учнями та шкільною молоддю загальноосвітніх шкіл України.

Майбутньому вчителеві необхідно виробити систему морально-ціннісних орієнтацій, якою надалі він буде керуватися в своїй професійній діяльності. У структуру мотиваційного компоненту входить позитивна мотивація для досягнення успіху в спортивно-навчальній діяльності, пов'язаної зі спортивно-масовою роботою. Вона передбачає формування пізнавального інтересу до організації та проведення спортивно-масової роботи в загальноосвітніх школах України в досліджуваній період. Формування мотивів, розвиток пізнавального інтересу на основі дослідження, уявлень про спортивні проблеми, розкриття наукових основ оптимізації взаємодії учителя й учнів в оволодінні нормами і правилами проведення спортивно-масової роботи – ось завдання мотиваційного компоненту готовності майбутніх учителів фізичного виховання.

Операціональний компонент готовності майбутніх учителів до організації і проведення спортивно-масової роботи в загальноосвітніх школах України у визначений період включає формування комплексу вмінь і навичок, які носять прикладний характер. Вони є загальнопедагогічні, методичні та спеціальні. Важливим під час їхнього формування є урахування індивідуального підходу до студентів [2]. Значне місце у підготовці студентів відводиться методичним умінням, які сприяють конструюванню процесу спортивно-масової діяльності, складанні конспектів традиційних і нетрадиційних занять, організації і проведення спортивно-масових заходів, уміння спілкуватися з учнями загальноосвітніх шкіл, вести діалог та взаємодіяти з учасниками навчально-виховного процесу. Ми виділили такі уміння, як організаторські, гностичні, проектуальні, прогностичні, конструктивні, комунікативні, оцінні тощо.

Вагоме місце у підготовці студентів відводиться умінням аналізувати та оцінювати поставлені завдання, вибирати оптимальні варіанти їхнього розв'язання, знаходити правильні рішення в різних ситуаціях, оцінювати проведені спортивно-масові заходи.

Серед спеціальних умінь у підготовці майбутніх учителів ми виділяємо такі, як уміння успішно виконувати професійні спортивні завдання, володіння майстер-класом, швидко, точно, оригінально розв'язувати як ординарні, так і неординарні завдання в спорті, кмітливість, гнучкість, винахідливість, спритність, витривалість тощо.

Результатом сформованості кожного компонента готовності є розвиток певних ціннісно-сміслових орієнтацій, знань, умінь, навичок майбутніх учителів фізичного виховання, а результатом сформованості всіх компонентів є їхня готовність до організації і проведення спортивно-масової роботи.

Як бачимо, підготовка майбутніх учителів до спортивно-масової роботи в загальноосвітніх школах України в зазначений період має цілеспрямовані завдання, які реалізуються через змістовий, мотиваційний та операціональний компоненти процесу навчання.

Таким чином, дослідження підготовки майбутніх учителів фізкультури до спортивно-масової роботи в загальноосвітніх школах України в зазначений період є складним, однак цілеспрямованим і керованим процесом. Така підготовка передбачає оволодіння студентами знаннями про спортивно-масову роботу, виховання в них пізнавального інтересу, сформованість умінь та потребу діяти чинно й відповідально по відношенню до реалізації здоров'язбережувальної функції навчання.

Список використаних джерел:

1. Зубалій М. Д., Закопайло С. Г. Складові здорового способу життя / М. Зубалій, С. Закопайло / Завуч. – 2000. – С. 14-18.
2. Щербак І. М. Індивідуальний підхід до формування професійних умінь і навичок майбутнього вчителя / І. М. Щербак. Засоби навчальної та науково-дослідної роботи: зб. наук. праць. – Х.: ХНПУ ім. Г. С. Сковороди, 2012. – Вип. 37. – С. 203-206.
3. Педагогічна майстерність: Підручник / І. А. Зязюн, Л. В. Крамущенко, І. Ф. Кривонос та ін.; За ред. І. А. Зязюна. – 3 вид. доповн. і переробл. – К.: СПД Богданова А. М., 2008. – 376 с.

Федорова І.В.

викладач,

Одеський державний аграрний університет

РОЗВИТОК ОСВІТИ В УКРАЇНІ НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ: ПЕДАГОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Події лютневої революція 1917 року в Російській імперії дали поштовх до самовизначення українського народу і створення Української Центральної Ради, яка відразу ж повела боротьбу за відродження української держави. Крім реалізації організаційних, економічних і політичних цілей почався розвій культури української держави. Актуальними проблемами стали: велика кількість неграмотного населення (на початку 1917 р. рівень неписьменності в Україні сягав майже 80 відсотків, а 50 відсотків дітей шкільного віку були позбавлені можливості вчитися); зрусифікованість майже всієї культури, що стало наслідком довготривалої дії Валуєвського циркуляра та Емського указу; повільний розвиток видавничої справи, театрального, музичного, образотворчого мистецтва та ряду інших напрямів культури [1, с. 449].

У широкому комплексі перелічених проблем чільне місце посідала розбудова освіти, насамперед шкільної. Головним завданням у цій справі уряд Центральної Ради вважав відродження української мови і школи. Допомогу в реалізації цього завдання великої підтримки і допомоги надавали українські громадські організації: «Просвіта», Товариство шкільної освіти, учительські колективи.

Перші українські школи відкривалися виключно на громадські та народні кошти. Без особливих перешкод відродження української мови відбувалося у початкових школах. Складнішою була ситуація в середніх і вищих навчальних